

van 1 jong nog pluizig op z'n kop had; alle vier de jongen vlogen goed. Het hele stel fourageerde in de bosbessen, kennelijk op insectenjacht (bladluizen).

Tot zover de waarnemingen die betrekking hebben op het mogelijke broeden van de Sijs in Greutel. De losse waarnemingen zijn buiten beschouwing gelaten, daar ze niets zeggen wat op broeden kon wijzen.

In Ommen was de Sijs, zoals de heer VAN ELBURG me mededeelde, in de maanden april, mei en juni 1958 niet zeldzaam. Het zou dus nuttig zijn als de soort daar ook eens onder de loupe zou worden genomen. Misschien blijkt dan wel dat de soort als Nederlandse broedvogel niet zo zeldzaam is, als tot dusver werd aangenomen.

Enkele bemerkingen over de Naamlijst van de Nederlandse Vogelsoorten

door

W. PH. J. HELLEBREKERS

In de door de Commissie voor de Ned. Avifauna van de N.O.U. samengestelde Naamlijst van de Nederlandse Vogelsoorten (zie Limosa 1958, p. 107—119), worden het Bokje (*Lymnocyptes minimus*), het Witgatje (*Tringa ochropus*) en de Kramsvogel (*Turdus pilaris*), niet meer als broedvogel aanvaard. Ik vond hierin aanleiding deze negatieve beslissing van de Commissie kritisch te bekijken, daar dit niet overeenstemt met vroegere opvattingen, o.a. in „De Nederlandsche Vogels” (EIJKMAN c.s.).

1. B o k j e (*Lymnocyptes minimus*). DE VRIES meende deze vogel als broedvogel te mogen opnemen op grond van de gewichten van een aantal eieren in zijn collectie (Limosa 1942, p. 95), daarbij de maten van de eieren in aanmerking nemende. Ik geloof, dat het juist en betrouwbaarder is om alléén het gewicht in aanmerking te nemen, daar een klein ei niet altijd lichter en een groot ei niet altijd zwaarder is. In vele gevallen zullen kleinere eieren een dikere en grotere eieren een dunnere schaal hebben. Honderd Nederlandse Watersnip-eieren wegen volgens DE VRIES gemiddeld 840 mg, met als uitersten 700 en 990 mg. Het lichtste ei weegt dus 17% minder en het zwaarste ei 18% meer dan het gemiddelde. Voor 167 eieren van het Bokje (volgens diverse gegevens uit de literatuur) zijn deze cijfers resp. 680 (600—790) mg, dus de uitersten resp. 12% lichter en 13% zwaarder dan het gemiddelde. Vijf losse eieren en drie 4-legsels heb ik in het Rijksmuseum te Leiden nagewogen, waarbij ik tot de volgende conclusie kwam:

Vijf losse eieren (a-e) en drie 4-legsels (f-h)	vergeleken met het gemiddelde gewicht van de eieren van:	
	Bokje	Watersnip
a. 700 mg	a. plus 3%	a. minus 17%
b. 805 „	b. plus 18%	b. minus 4%
c. 800 „	c. plus 18%	c. minus 5%
d. 670 „	d. minus 1%	d. minus 20%
e. 665 „	e. minus 2%	e. minus 21%
f. 770 „ (gem.)	f. plus 13% (gem.)	f. minus 8% (gem.)
g. 760 „ („)	g. plus 12% („)	g. minus 10% („)
h. 770 „ („)	h. plus 13% („)	h. minus 8% („)

Alleen de nummers a, d en e wijzen m.i. in de richting van het Bokje, de andere per se niet. Bovendien is de tekening niet „typisch”. Hoewel er „overlappende” patroons zijn, zijn de eieren van het Bokje als regel fijner en dichter gevlekt, terwijl de tekening iets „verwaterd” aandoet. De eieren van de Watersnip zijn als algemene regel getekend met grovere vlekken, welke meer van de grondkleur laten zien; zij maken daardoor een helderder indruk. Hierop zijn natuurlijk uitzonderingen. Ik meen dan ook, dat de conclusie van DE VRIES indertijd wat voorbarig is geweest, zodat ik mij met het standpunt van de commissie kan verenigen.

2. Witgatje (*Tringa ochropus*).

Ook voor deze vogel wordt de mening van DE VRIES niet door de Commissie gedeeld (Zie Orgaan Club Ned. Vogels, 1928, p. 71). De twee eieren, die nu in Leiden zijn, meten en wegen resp. 41.8×28.5 mm en 905 mg en 43×28.5 mm en 965 mg, wat zeer normaal is voor de eieren van deze vogel, waarvan de formule luidt: $39 (34.6 - 43.1) \times 28 (25.5 - 30.5)$ mm, 830 (680 — 990) mg.

Hoewel de eieren, wat kleur betreft, aan de lichte kant zijn (zeer wit en spaarzaam gevlekt), zou ik, afgezien van de typische nestplaats (een oud Eksternest), niet weten aan welke andere vogel ze zouden moeten worden toegeschreven. Zoals bekend is, legt het wijfje altijd (of bijna altijd) in oude nesten.

3. Kramsvogel (*Turdus pilaris*).

In het oude dagboek van DE VRIES vond ik de volgende notities:

- 19-5-03 1/5 a/d Nepven-dreef i/h Mastbosch Ginneken (p.m. 2.50 M hoog in jonge den), vogel op nest gezien. Nest in Rijksmuseum, twee eieren aan baron SNOUCKAERT.
- 13-6-03 Nest met 1 ei i/h bosch onder Kuikhorne (Fr.) in takgaffel van jonge olm p.m. 3 M. hoog (Nest werd later verstoord).
- 17-5-06 zag ik op Vijversburg (buitenplaats in Friesland? schrijver) een Kramsvogel zich door het onderhout van een groep dennen bewegen. De vogel ging tenslotte op den

grond zitten om na een paar minuten op te vliegen en te verdwijnen. Op de plaats, waar het dier gezeten had, lag een ei, dat veel op een Merel-ei geleek. Blijkbaar verkeerde de vogel in legnood. Een nest heb ik, ondanks alle aangewende moeite, niet kunnen vinden (Ei brak bij uitblazen).

30-5-05 1/5 onder Kuikhorne (niet door mij zelf gevonden) (Rijksmuseum).

31-5-09 zag ik i/h bosch van Kuikhorne een paartje bezig met den nestbouw in een ongeveer tienjarige els, een week later lag het voltooide nest verscheurd op den grond (Jaarboekje 1910 no. 7, p. 51).

In zijn laatste dagboek, nu in Leiden:

1/5 Op 29 Mei 1936 op Vogelsangh-State Veenklooster (Fr.) ca twee M. hoog in een sparretje tegen de stam. Eieren sterk bebroed, op nest gezien (zelf).

Tenslotte heb ik van DE VRIES een legsel gekregen, bestaande uit 4 eieren van 20-5-1935, Noord Bergum (Fr.) (Zie Limosa 1935, p. 36).

Bovenstaande gegevens zijn m.i. te positief en te talrijk om accoord te gaan met de negatieve beslissing van de Commissie.